

Predikan

Palmsöndagen 20110417, Mariakyrkan, Johannesserien

Psalmer: 443:- 781:- 611:- 442:- 38b:- 89:-

Läsningar: Sak 2:10-13; Fil 2:5-11; Joh 12:1-16

Axel Fors

I evangeliet idag så handlar det om tre väldigt vanliga känslor som Jesus väcker där han drar förbi. Det handlar om helt vanliga mänskliga känslor och om vad dessa känslor gör med oss. För det här är tre känslor som du och jag har känt *ofta*.

Det handlar om sensationslystnad.

Vi hör ju hur människor springer benen av sig för att komma fram till Jesus. Tänk om han skulle göra ett sånt där häftigt under igen? Förvandla vatten till vin, eller gå på vatten, eller få en som är epilepsisjuk att slippa sina kramper, eller få duvor att flyga kors och tvärs samtidigt som det hörs coola röster från himlen. Det är ju rätt häftigt. Sånt vill man ju inte missa! Och dessutom skulle de få se en döing som blivit levande igen. Det här var bara för mycket för en dag, så det är klart att människor kände att de måste dit.

Men så hör vi också att det handlar om avundsjuka. Eftersom Jesus drog folk till sig så lyssnade inte lika många på de religiösa ledarna. De var ju vana vid att folk lyssnade på dem, men nu kunde Jesus visa att de ibland hade fel. Och då blev de ju de religiösa ledarna nästan som vanligt folk. Deras heder var hotad, medan Jesus hade framgång. De blir rysligt avundsjuka.

Och så handlar det om passion. Maria som visar sin kärlek till Jesus på ett oväntat sätt. Och så är det Jesus själv, som visar hur mycket han älskar oss människor genom att rida in i Jerusalem på en åsna för att det ska bli tydligt att Gud vill fred, frid, trygghet och förlåtelse för oss, i en hård värld.

Där har vi Palmsöndagen sammanfattad i tre känslor:

Sensationslystnad, avundsjuka och passion.

I. Det handlar om sensationslystnad. Alltså längtan efter allt det som är nytt och häftigt. Visst känner vi det rätt ofta. Se bara på vilken rusning det blev när den nya versionen av iPhone kom. Eller ett exempel från mitt eget liv. Jag var i England förra veckan för att titta på fotboll. Och vilken adrenalinkick det är när hemmalaget gör mål och 40000 människor vrålar som besatta av glädje samtidigt. Eller så kan det handla om en bra ny filmupplevelse eller en konsert som varit något alldeles extra. Eller så kan det vara att läsa lite skvaller för att se vad kungen ställt till med den här veckan. Att längta efter allt det. Det är sensationslystnad.

Och det är inget fel i det där. Det är roligt. Att vi får göra, läsa eller vara med om något häftigt, det kan leda till många bra saker.

Men det är just det som är det viktiga: Att se vad som finns kvar när den första sensationskänslan lagt sig. Tog jag med mig nåt bra som ledde till något, eller fylldes jag bara av tomhet och viljan att få mer och mer av samma vara, till varje pris? För när du märker att sensationskänslan inte går att behålla hela tiden är risken stor att du ger upp och blir olycklig och då ledde sensationen verkligen *inte* till nåt gott.

Jesus visste förmodligen när han red in i Jerusalem att de som hyllade honom som den sensationelle och fantastiske nye kungen snart skulle överge honom när allt förvandlades till en svår och blodig mardröm, då till och med de mest trogna skulle överge honom.

Men det är kanske det som är så stort. Jesus fortsätter där sensationen lagt sig. Han fortsätter att gå vid vår sida där vår vardag tar vid.

Det är inte särskilt sensationellt i skolan, det var det inte när jag gick där åtminstone. Ibland kunde det vara rätt långtråkigt. Vad säger ni?

Det är inte särskilt sensationellt på universitetet heller, eller på jobbet, eller i arbetslöshet, eller i ensamhet, eller i pensionärlivet. Men det stora är att Jesus vill vara Gud för oss där också. Han är aldrig längre än en bön bort. Han är aldrig längre än ett bröd och en klunk vin bort. Och det är inte särskilt långt. Eller hur?

Och kanske är det där, bortom sensationerna vi kan följa Jesus på en väg som håller hela livet, håller in i döden, håller i ett liv i evighet. Följa Jesus genom att våga tro på honom, också när livet är tungt.

Vågar du springa efter något annat än bara sensationerna och de häftiga upplevelserna i livet?

Vågar du följa Jesus ända fram till korset? Trots att det inte är det häftigaste, största, roligaste och coolaste? Trots att det som händer där är ganska jobbigt, sorgligt, hemskt, tråkigt och rätt brutalt?

Vågar du följa Jesus ända fram till korset?

II. Och idag handlar det också om avundsjuka.

Hur ofta är det inte som den är så vansinnigt stor i våra liv?

Avundsjuka är en ganska läskig kraft i våra liv. Den kan få oss att göra nästan vad som helst. Kanske rent bokstavligt att gå över lik.

En av de största poängerna med att Jesus vill komma till oss människor är att han vill konfrontera och möta det allra svartaste och mörka i oss.

Ni vet, den där känslan av avundsjuka: Varför har den där människan allt och jag *ingenting*? Känslan av att få hämnas och ge igen: Åh, om det där äcklet bara kunde få tvingas lida lika mycket som jag.

Känslan av hat: Hur ska jag nånsin kunna se den där hemska människan i ögonen igen?

Men alla de här känslorna bryter ner oss och leder oss rakt in i döden:

Död medkänsla och död kärlek. Döda relationer. Döda möjligheter. Död framtid. Rent konkret mänsklig död. Slut på livet. Finito.

Därför vill Jesus konfrontera oss. Inte för att tala om att vi är usla. Utan för att få oss att lämna det som förstör våra liv.

Precis som för människorna i evangeliet så konfronterar Jesus oss och ställer oss alla, mitt i våra liv, inför att välja mellan två alternativ.

Alternativ 1.

Vi kan låtsas som om ondska inte fanns. Vare sig i världen eller i våra egna liv. Då kan vi bli arga av att Jesus konfronterar oss och det som är ont hos oss. Precis som överstepräster blev. Precis som många idag tycker att kristna är dumma eftersom vi påstår att synd och ondska finns.

Men ärligt talat är det en rätt dålig taktik.

Därför kan vi istället välja

Alternativ 2. om vi vill.

Det innebär att acceptera att världen och livet inte alltid blivit som vi önskade. Vi kan få erkänna att vi är svaga, och så kan vi få göra något underbart och fantastiskt:

Vi kan få lämna allt det som vi själva inte klarar av till Jesus.

Vi har fått möjlighet att lämna all vår avundsjuka, all vår hämndlystnad, allt vårt hat, till Jesus.

Jag vet vilket alternativ jag tycker är bäst. Vet ni?

I alternativ 2 så låter vi Jesus ta all den död som vi bär på. Våra känslor och drivkrafter, som Jesus tar bort från oss, de är så starka att han måste dö en blodig död.

Konsekvenserna av våra mörka känslor, det vi orsakat med vår avundsjuka och det vi förstörde när vi hämnades och de sår vi orsakat i människors liv när vi hatar, de försvinner ju inte bara för att vi lämnar dem ifrån oss.

Men Jesus tar konsekvenserna på sig för att vi ska kunna leva ett annat liv. Ett helt liv. Ett liv i fred, frid, trygghet och förlåtelse. Ett liv där kärleken vinner över onskan.

Det Jesus går mot i stilla veckan är därför den koncentrerade formen av mänsklig ondska. Gestaltad i det grymmaste avrättnings sätt som romarna kom på. Tortyr, följd av långsam, plågsam kvävningdöd på ett kors.

Verkligheten är för det mesta hårdare än den glättiga underhållningsdöden i *Scream 4*.

Men *Jesu* verklighet är *också* att han älskar oss, dig och mig så mycket att han, ger allt för oss. Starkare kan det inte bli. Och just därför handlar Palmsöndagen också om:

III. Passion!

De flesta av oss har någon gång varit eller är riktigt kära. Och kärlek förknippas ju väldigt ofta med just härlig, brinnande och lustfylld passion. Men så, när denna första passion lagt sig, när livet i kärlek inte visade sig vara så lätt som vi trott, då är det många som går skilda vägar.

Men sann passion, den är något helt annat. För den håller. Och den sanna passionen är faktiskt nära nog *alltid* förknippad med smärta.

T.ex. förälderns stora kärlek till sitt barn, som gör att man kan känna enorm oro och en stor smärta om något händer barnet. Det är passion.

Eller en kärlek som gör att man offrar allt för den älskade. Det är passion.

Eller den kärlek, till någon eller från någon, som bär när det oväntade inträffar, när sjukdom och olyckor drabbar. Den kärleken gör ont, men den är sann passion.

Eller den kärlek vi känner till någon som dött. Den gör ont. Men det är passion.

Han gick den svåra vägen... Han gjorde det för oss, för alla och för oss.

Den smärta och den ondska som vi ofta bär på och som dödar oss helt, den utstod Jesus. Jesus gick mot lidande och död av kärlek till dig och mig. Det är passion. En passion som inte är lustfylld och härlig, men en passion som är *äkta* och *brinnande*, eftersom den faktiskt håller att leva på. Inte bara så där tillfälligt. Utan i evighet!

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.